

РЕШЕНИЕ

№ 22059

гр. София, 01.11.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Второ отделение 37 състав,
в публично заседание на 01.10.2024 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Адриан Янев

при участието на секретаря Кристина Алексиева, като разгледа дело номер **3771** по описа за **2024** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 – чл. 178 от Административнопроцесуалния кодекс (АПК) във връзка с чл. 68, ал. 1 от Закона за защита от дискриминация (ЗЗДискр).

Образувано е по жалба на Д. К. Д. срещу Решение № 107 от 14.03.2024 г. по преписка № 71 по описа за 2022 г. на Комисията за защита от дискриминация, Петчленен разширен заседателен състав, в частта, с която е установено, че Д. К. Д., заемал длъжността директор в Дирекция „Противодействие на измамите“ към ДФЗ, е осъществил дискриминация под формата на тормоз по смисъла на чл. 5, вр. § 1, т. 1 ДР на ЗЗДискр. на основата на признаците „пол“ и „лично положение“ спрямо Н. М. К. при упражняване правото на труд, както и в частта за наложената глоба в размер на 250 лева.

В жалбата се излагат доводи за допуснати съществени нарушения на производствените правила, отнасящи се до неизясняване на всички факти. В тази връзка се поддържа, че КЗД не е събрала посочените от жалбоподателя документи и не е разпитала съответните лица (Н. Н., Л. С. и М. К.), което от значение за изясняване на твърденията, изложени в жалбата пред органа. Счита, че не е взет под внимание докладна записка на „Инспекторат“ към ДФ „Земеделие“, според който не са установени нарушения при дейността на дирекция „Противодействие на измамите“. Счита, че неправилно са кредитирани определени сведения на служители на ДФ „Земеделие“. Счита, че Н. К. е била третирана наравно с мъжете. Правят се оплаквания, че КЗД не е установила дали е налице защитен признак и налице ли е

неравно третиране.

Ответната страна - Комисия за защита от дискриминация, чрез процесуалния си представител, изразява становище за неоснователност на жалбата.

Заинтересованата страна – Н. М. К. счита за неоснователна жалбата и моли да се отхвърли.

Заинтересованата страна – Държавен фонд „Земеделие“ изразява становище за неоснователност на жалбата.

След като прецени събраните по делото доказателства, във връзка с доводите и съображенията на страните, съдът приема за установено от фактическа страна следното:

Административното производство пред Комисия за защита от дискриминация е образувано по жалба вх. № 44-00-3977/03.12.2021 г. на Н. М. К., с която се правят подробни и детайлни оплаквания от Д. К. Д..

В жалбата се посочва, че Н. М. К. е работила като старши експерт в Дирекция „Противодействие на измамите“ към Държавен фонд „Земеделие“ (ДФЗ), а Д. К. Д. е изпълнявал длъжността „директор“ на тази дирекция. Посочва, че работата ѝ се изразявало във водене на регистри и изготвяне на отговори за външна и вътрешна кореспонденция.

В жалбата се посочва, че Д. Д., изпълнявайки длъжността директор, многократно и без основание е връщал докладни записки на служители, с което е затруднявал работата на дирекцията. Сочи, че за очевидни административни нарушения, установени от служители на ДФЗ, са изпращани сигнали до прокуратурата. Дава информация за извършен системен тормоз над конкретен служител – М. К. (дисциплинарно уволнен, а след възстановяването му от съда е бил преместен в друга структура). Дава примери за емоционални изблици на Д. спрямо подчинените му служители.

Н. К. пояснява в жалбата, че през 2018 г. е споделила с Д. за намерението си да се премести в друга институция, за което същият не възразил и след време представил Л. С., която щяла да замести предстоящата за освобождаване длъжност. Преместването на жалбоподателката се бавело, за което Д. недоволствал и тогава започнал системен психически тормоз, изразяващ се в натиск или да се премества или да напусне. Твърди за постигната с Д. уговорка да напусне след проведени обучения през ноември 2018 г., за да може той да изпълни поетия ангажимент към Л. С.. Жалбоподателката започнала да използва платения си отпуск, а след това забременяла и тогава се влошило здравословното ѝ състояние, свързано с онкологично заболяване. След това жалбоподателката излезнала в отпуск по майчинство, а през това време други служители напуснали дирекцията заради осъществен тормоз над тях. Същата се върнала на работа на 13.01.2021 г. и след това Д. я обвинявал, че не си включвала компютъра при дистанционна работа и не изпълнила задължения по конкретна преписка. Впоследствие на К. било възложено да извършва проверки по преписки, които до този момент са били извършвани само от служители от мъжки пол, тъй като имало неписано правило в дирекцията, че жените обработват регистри, а мъжете извършват проверки. Посочва, че възлагането на нови задължения било с цел да се унижи К. и същата да напусне. Дава конкретни примери как са ѝ разпределяни преписки „на трупчета“, за което била неоснователно упрекувана от Д., че не е изпълнявала задълженията си по тях (цитира се кореспонденция). Дава примери за случай, при който Д. в последния момент (17:25 ч.) е разрешавал ползването на платен

отпуск на жалбоподателката.

В жалбата се твърди, че Д. предложил за календарните 2019 г. и 2020 г. увеличението на заплатата на К. да бъде процент, равняващ се на годишната оценка за изпълнение на длъжността оценка „Изпълнението отговоря не напълно на изискванията“ (период, когато се е намирала в майчинство и болничен отпуск), а същевременно за 2018 г. годишната оценка била „Изпълнението надвишава изискванията“. Допълнително дава примери, с които изразява несъгласие с упреците на Д. за извършената от нея работа, като допълнително твърди за допуснати нарушения на служебните задължения от страна на нейния началник. Счита, че това е с цел да бъде принудена да се премести в друга дирекция или да напусне, тъй като жалбоподателката е с ТЕЛК, при което за Д. би било по – трудно да я премести или уволни.

С жалбата се моли да се установи наличието на дискриминация.

До Н. К. е изпратено уведомление изх. № 44-00-4090/13.12.2021 г., с което е указано да посочи и обоснове защитен признак по чл. 4 ЗЗДискр., съобразявайки законовото понятие за тормоз, регламентирано в § 1 от ДР на ЗЗДискр., а именно пол, раса, народност, етническа принадлежност, човешки геном, гражданство, произход, религия или вяра, образование, убеждения, политическа принадлежност, лично или обществено положение, увреждане, възраст, сексуална ориентация, семейно положение, имуществено състояние или на всякакви други признаци, установени в закон или в международен договор, по който Република България е страна.

В изпълнение на дадените указания е депозирана молба вх. № 44-00-613/14.02.2022 г. от Н. К., с която твърди, че Д. е променил естеството ѝ на работа при завръщането ѝ на работа след болничен и отпуск за раждане на дете. Тази работа се изразявала в проверка на преписки, която до този момент е била извършвана от мъже. Счита, че е дискриминационно мъжете да извършват проверки по преписки, а жените се занимават с регистри и писма, без да извършват проверки. Счита за дискриминационен фактът, че изготвените от нея преписки не били разглеждани от директора и че не ѝ било проведено необходимото обучение. Поддържа, че в работните заплати в дирекция Дирекция „Противодействие на измамите“ няма равенство в заплащането на експертите мъже и жени, което счита за дискриминация. Твърди, че е подала жалба до Звено „Инспекторат“ към ДФЗ, на който получила отговор, че Д. е решил да отстрани К. от работа, но тъй като същата била с ТЕЛК и майка на дете до 2 години, единственият начин да я принуди като жена е чрез психически тормоз по собствено желание. Твърди, че Д. спортувал гол до кръста на работното място.

Въз основа на подадената жалба и с Разпореждане № 146/22.02.2022 г. на Председателя на КЗД е образувана преписка № 71/2022 г. пред административния орган, която е разпределена за разглеждане на Петчленен разширен специализиран заседателен състав. Отражено е, че в жалбата са изложени оплаквания по признак „лично положение“ и „пол“.

С молба вх. № 44-00-907/07.03.2022 г. на Н. К. са представени пред органа писмени изявления на Т. Г. К., Т. В., М. М., Н. И., М. В., Е. Е., Д. Д. и М. К.. В посочените изявления се излагат твърдения за неправомерно поведение на Д. (неоснователни упреци към работата спрямо К., промяна на служебните задължения на К. след връщане от майчинство, неразглеждане на преписки на К., назначаване на конкретен служител на работа без извършването на реален конкурс, лошо отношение към служители, извършване на тренировки гол до кръста по време на работен процес и

други).

Приложено е още ЕР № 2662-176/30.01.2019 г. на ТЕЛК на Втора МБАЛ – С. ЕАД, от което става ясно, че Н. К. е освидетелствана с 80 % трайно намалена работоспособност, което е свързано с онкологично заболяване.

По преписката е налична длъжностна характеристика на заеманата длъжност от Н. К.. Приложени са регистри за оценка на служителите в Дирекция „Противодействие на измамите“ за периода от 01.01.2021 г. – 30.06.2021 г., от който става ясно, че на Н. К. е поставена оценка „Изпълнението отговаря не напълно на изискванията“, а от приложените формуляри за периода от 01.07.2017 г. до 31.12.2018 г. става ясно, че на същата служителка е поставена оценка „Изпълнението надвишава изискванията“. По отношение на по – ранен период е поставена оценка „Служителят притежава нужните знания и умения за длъжността“.

Приложен е формуляр за оценка за цялата 2021 г., с който на Н. К. е поставена оценка „Изпълнението надвишава изискванията“, както и други формуляри, отнасящи за предходни години.

Приложено е трудовото досие на Н. К., от което става ясно, че същата заема длъжността „старши експерт“ в Дирекция „Противодействие на измамите“ към ДФЗ. Наличен е сигнал вх. 02-6500/4328/15.09.2021 г. от Д., адресиран до Инспектората към ДФЗ, с който се излагат конкретни неправомерни действия от страна на Н. К. (сигналът е подаден след като Д. е напуснал заеманата длъжност директор на Дирекция „Противодействие на измамите“ към ДФЗ). Последвало е изготвяне на докладна записка от Инспектората към ДФЗ.

Д. Д. се е възползвал от правото да подаде становище вх. № 44-00-1396/11.04.2022 г., с което оспорва жалбата. Прилага подадени от него сигнали срещу Н. К..

По реда на чл. 60, ал. 1 ЗЗДискр. е изготвен доклад – заключение на докладчика по преписката, в който е отразено, че се правят оплаквания по следните признаци по чл. 4, ал. 1 ЗЗДискр.: „пол“, „лично положение“ и тормоз.

С молба вх. 44-00-4336/23.12.2022 г. на Д. Д. е поискано да се изслушат Н. И., Н. Н., Н. М., Л. С., М. К.. Моли да се изискат документи, съставени по повод заеманата длъжност от Д. Д., както и всички давани от него указания, когато е бил ръководител на дирекцията в ДФЗ. Моли да се изискат документи, свързани с постигнатите резултат за всеки един от служителите в дирекцията. Прави се искане за изискване на информация за участието на К. в командировки и свързаните с тях проверки.

С допълнителна молба от 17.01.2023 г. на Д. се представя доклад на Инспектората към ДФЗ

На 18.01.2023 г. е проведено открито заседание на комисията, на което са приети представените от страните писмени доказателства и е дадена възможност на Д. да конкретизира исканията си за разпит на свидетели.

Подадена е молба вх. № 16-10-11/25.01.2023 г. на Д., с която отново прави искане за разпит на Н. И., Н. Н., Н. М., Л. С., М. К..

С решение № 205/22.05. 2023 г. на КЗД е уважено искането за разпит на Н. И. и Н. М., като е отхвърлено искането за разпит на Н. Н., Л. С., М. К..

Междувременно по преписката е представено влязло в сила решение № 5447/15.09.2022 г. по адм. д. № 6678/2022 г. на АССГ, с което е отменена Заповед на изпълнителния директор на ДФЗ, с която на Д. Д. е наложено наказание „уволнение“.

На 18.01.2023 г. е проведено второ открито заседание на КЗД, на което е разпитан Н. М.. Пояснява, че първоначално К. е работила като анализатор, но след връщането ѝ от

майчинство мястото било заето от друг служител, поради което същата била назначена като оперативен работник. Същият уточнява за проведена оперативка, на която Д. е съобщил, че К. няма да е анализатор, а оперативен работник, което е станало непосредствено след връщането ѝ от майчинство. Тогава същата не възразила и била настанена в една стая с други служители, които са опитни в оперативната дейност.

На 08.11.2023 г. е проведено трето открито заседание на КЗД, на което е допуснат до разпит Т. К. и е разпитана Н. И.. Свидетелката дава информация, че отношението на Д. спрямо К. се променило след връщането ѝ от майчинство. Пояснява, че се наложило К. да работи съвсем различни неща, които до този момент се изпълнявали от мъжете в дирекцията. Дава мнение, че според длъжностната характеристика нямало ограничение да извършва тази работа, въпреки че не било редно. Пояснява, че не е провеждане обучение и преди това не е работила като проверяващ, но била настанена с опитни колеги в една стая. Дава информация за направени забележки от страна Д. към К. по повод изпълнение на новите ѝ служебни задължения. Свидетелката дава сведения, че отношението на Д. е еднакво към всички служители (стр. 24 от протокола от заседанието на органа). На заседанието не е допуснат въпрос дали е налице различно заплащане на служителите в дирекцията.

Последвало е постановяване на оспорваното Решение № 107 от 14.03.2024 г. по преписка № 71 по описа за 2022 г. на Комисията за защита от дискриминация, Петчленен разширен заседателен състав, с което е установено, че Д. К. Д., заемал длъжността директор в Дирекция „Противодействие на измамите“ към ДФЗ, е осъществил дискриминация под формата на тормоз по смисъла на чл. 5, вр. § 1, т. 1 ДР на ЗЗДискр. на основата на признаците „пол“ и „лично положение“ спрямо Н. М. К. при упражняване правото на труд.

КЗД е приела, че е сезирана с жалба на Н. К. срещу Д. Д. с оплакване за дискриминация под формата на тормоз на работното място по смисъла на чл. 5, вр. § 1, т. 1 ДР на ЗЗДискр. на основата на признаците „пол“ и „лично положение“ и искане за установяване на нарушение на чл. 13 и чл. 14 ЗЗДискр.

Приел е, че Н. К. е била назначена на работа в ДФЗ от 2011 г. като старши експерт в Дирекция „Противодействие на измамите“, като работата ѝ се изразявало във водене на регистри, изготвяне на отговори за външна и вътрешна кореспонденция. Д. Д. заемал длъжността директор на Дирекция „Противодействие на измамите“, считано от месец август 2017 г.

Органът приел, че за времето 2019 г. и 2020 г. Н. К. е ползвала продължителен отпуск за временна неработоспособност и отпуск поради бременност и раждане. Посочил е, че от месец август 2018 г. са налице данни за напрежение и изостряне на комуникацията между страните. Органът сочи за унизително отношение на Д. към К. по време на първата оперативка след връщането ѝ от майчинство, но не посочва в какво се изразява това. Тогава били променени възложените задачи на К., което е станало веднага след връщането ѝ от майчинство. Било възложено изпълнението на изцяло нови функции, които до този момент се изпълнявали само от мъжете в дирекцията, тъй като имало разделение по отношение на функциите въз основа на пол (жените обработвали регистри и сигнали, а мъжете се занимавали с проверки). Прието е, че Д. демонстрирал, че ще има различно отношение спрямо К. по отношение на отпуските, за което цитира конкретен случай.

Прието е, че признакът „лично положение“ е налице, доколкото е свързан със

здравословното състояние на К., свързано с установеното заболяване. Признакът „пол“ бил свързан с обстоятелството, че е лице от женски пол, което се е върнало на работа след ползван отпуск по майчинство. Органът е приел, че след връщането на К. от майчинство, Д. е възложил изпълнение на различни трудови функции, като същите не били възлагани на други жени в дирекцията. По този начин е създадена враждебна и унижителна среда спрямо К., което представлява тормоз на чл. 5, вр. § 1, т. 1 ДР на ЗЗДискр.

С решението на КЗД са отхвърлени оплакванията за нарушение на чл. 13 и чл. 14 ЗЗДискр., която част не е оспорвана от Н. К., поради което в тази част административният акт е влязъл в сила.

В съдебно заседание са разпитани свидетелите Н. Н. и М. К.. Дават се вяра на показанията, които съдът намира за достоверни, непротиворечиви и логични. Единствено не се кредитират показанията на свидетелката К. по отношение на периода след връщане от майчинство на К., тъй като тогава не е работила на същото място и нейните сведения по данни на трети лица или от самата К..

Свидетелят Н. пояснява, че работи в Звено „Инспекторат“ към ДФЗ, който съобщава, че няма пряко наблюдение за отношенията между К. и Д., тъй като работното му място не е в една сграда с тяхното. Същият единствено дава информация за подаден сигнал от Д. срещу К., както и че е провеждал разговори с последната, на които е дал мнение, че може да подаде писмен сигнал, но такъв не е постъпил към момента.

Свидетелката К. дава информация, че се познава с К. и Д., тъй като е работила в Дирекция „Противодействие на измамите“, но след сериозни разногласия със свид. Д. решила да напусне длъжността в тази дирекция. Поддържа, че са различни изпълняваните от дейности от мъжете и жените в дирекцията. Работата на жените била административна (въвеждане на данни в регистри, отговори по писма и запитвания), а работата на мъжете ходили физически на проверки. Няма спомен някои от жените в дирекцията да са изразили желание да извършват проверки. Дава информация, че първоначално К. се занимавала с административна дейност, но след връщането ѝ от майчинството не може да посочи с какво се е занимавала, тъй като вече не работила в Дирекция „Противодействие на измамите“. дава мнение, че Д. се е опитвал да принуди К. да напусне работа, за да освободи място на друго лице – Н. М.. Дава сведение за неетично поведение на Д. спрямо други служители, което не е само към жените, а и към мъжете. Дава информация, че не е имало други жени да са се връщали от майчинство, но здравословни проблеми е имала друга служителка – недялка И..

При така установената фактическа обстановка, съдът намира от правна страна следното:

Производството в частта спрямо заинтересованата страна Държавен фонд „Земеделие“ (ДФЗ) следва да се прекрати, тъй оспорваната заповед не поражда никакви права и задължения спрямо този субект. Вярно, че ДФЗ е взел участие като заинтересована страна в производството пред органа, но жалбата на Н. К. е насочена срещу друго лице, при което предметът на производството не е свързано с дейността на ДФЗ. Единствено би могло да се посочи, че изложените според органа оплаквания за нарушение на чл. 13 и чл. 14 ЗЗДискр. могат да имат отношение спрямо ДФЗ, но актът в тази част не е оспорват и същият е влязъл в сила.

Жалбата срещу процесната заповед е подадена в срок по чл. 68, ал. 1 ЗЗДискр., срещу подлежащ на оспорване административен акт, от активно легитимирано лице, адресат

на акта, поради което е процесуално допустима.

Разгледана по същество, жалбата е основателна по следните съображения:

Според чл. 146, вр. чл. 168 АПК съдът следва да провери актът издаден ли е от компетентен орган и в предписаната от закона форма, спазени ли са материалноправните и процесуалноправните разпоредби и съобразен ли е актът с целта на закона. При проверката на административния акт, съдът не е обвързан от основанията, въведени от оспорващия.

Обжалваното решение е издадено от компетентен колективен орган по чл. 40, ал. 1, вр. чл. 48, ал. 3 ЗЗДискр. и в пределите на неговата власт по чл. 65 ЗЗДискр. Съгласно чл. 64, ал. 1 ЗЗДискр. решенията се вземат с обикновено мнозинство от членовете на заседателния състав и се подписват от него. В случая оспореното решение е подписано от всички членове на състава със „за“, поради което безспорно е формирано мнозинство и решението е валидно взето. В тази връзка не е налице отменителното основание по чл. 146, т. 1 АПК.

Оспореното решение на КЗД е издадено в съответствие със законовите изисквания относно формата и съдържанието му по чл. 66, т. 1 - 4 ЗЗДискр.

Допуснати са съществени нарушения на административнопроизводствените правила, тъй като не е изяснен фактическият състав на нарушенията във фазата на подготовка на преписката, както и не са обсъдени и изяснени всички релевантни факти за случая и възражения на страните, което от своя страна има значение за правилното прилагане на закона.

Съгласно чл. 50, т. 1, т. 2 и т. 3 ЗЗДискр. производство пред комисията се образува по жалба на засегнатите лица, инициатива на комисията и сигнали на физически и юридически лица, на държавни и общински органи. Съгласно чл. 51, ал. 2, т. 3 ЗЗДискр. жалбата трябва да съдържа изложение на обстоятелствата, на които се основава. В настоящия случай в жалбата на Н. К. липсва яснота относно фактическия състав на нарушенията, което е елемент от редовността на сезирането. Вярно, че органът е дал указания, но с допълнителната молба вх. № 44-00-613/14.02.2022 г. отново не е преодоляна тази нередовност, което в крайна сметка е довело до произнасяне на КЗД по една нередовна жалба, неотговаряща на изискванията за яснота и изчерпателност, уредени в чл. 51, ал. 2, т. 5 ЗЗДискр.

Първоначално в жалбата на К., адресирана до КЗД, са изложени множество оплаквания и несъгласия от действията на Д. по повод изпълнение на неговите служебни задължения като директор на Дирекция „Противодействие на измамите“. В нито една част не е посочен защитим признак по чл. 4 ЗЗДискр.

В допълнителна молба вх. № 44-00-613/14.02.2022 г. се твърди за наличието на дискриминация, тъй като мъжете извършват проверки по преписки, а жените се занимават с регистри и писма, без да извършват проверки. Изложеното се отнася за признак „пол“, но жалбоподателката не е изложила допълнителни обстоятелства, свързани с неравното третиране. От една страна се изразява несъгласие да изпълнява задължения по проверяващи функции, възлагана на мъжете, а от друга страна липсват възражения за извършване на административна работа, която е възлагана на жените в дирекцията. Не става ясно дали оплакванията за неравно третиране се отнасят преди да излезе в продължителен отпуск поради неработоспособност, респ. отпуск за майчинство, през което време мъжете и жените са изпълнявали различни функции, или оплакванията се отнасят за периода след връщане от майчинство, но в този случай К. е изпълнявала същата дейност като мъжете, при което не става ясно в какво се

изразява неравното третиране.

В допълнителната молба се сочи още, че е променено естеството ѝ на работа при завръщането на работа след болничен и отпуск за раждане на дете. Също така е изложено мнение на Инспектората към ДФЗ („Д. е решил да отстрани К. от работа, но тъй като същата била с ТЕЛК и майка на дете до 2 години, единственият начин да я принуди като жена е чрез психически тормоз по собствено желание“), но не става ясно дали това са оплаквания на Н. К.. Посоченото би могло да се отнесе за признак „лично положение“, но в същото време на няколко места жалбата се твърди, че истинската причина за действията по възлагане на друга работа е свързана с „уреждането на друго лице на нейното място“ (според К. това е Л. С., а според свид. К. това е Н. М.). Налице е противоречие, тъй като в единия случай се сочи за наличие на защитим признак (лично положение), а в другия се касае за липса на такъв.

В продължение на горното следва да се посочи, че КЗД въобще не е събирано доказателства и не е обсъждал фактът дали възлагането на нови функции след връщане от майчинство се извършва с цел принуждаване за напускане, за да се назначи друго лице на тази длъжност (приближен на Д.). Обстоятелството, че К. има ТЕЛК и дете на 2 години не означава автоматично, че това е причината, доколкото самата жалбоподателка в жалбата си твърди, че е причината е друга.

В съдебно заседание стана ясно, че е налице и друго лице (Н. И.), което се е намирало в продължителен отпуск поради неработоспособност, но КЗД е отказал да я разпита, въпреки че е имало такова искане. Соченото е необходимо да се провери дали е налице неравно третиране на жалбоподателката с други лица.

Съгласно чл. 4, ал. 1 ЗЗДискр забранена е всяка пряка или непряка дискриминация, основана на пол, раса, народност, етническа принадлежност, човешки геном, гражданство, произход, религия или вяра, образование, убеждения, политическа принадлежност, лично или обществено положение, увреждане, възраст, сексуална ориентация, семейно положение, имуществено състояние или на всякакви други признаци, установени в закон или в международен договор, по който Република България е страна.

Сравнението е основен и задължителен елемент от фактическия състав на пряката и на непряката дискриминация и наличието му е основание да се приеме, че е налице по-неблагоприятно третиране на жалбоподателя спрямо „друго лице при сравними сходни обстоятелства“ или „чрез привидно неутрална разпоредба, критерий или практика, освен ако тази разпоредба, критерий или практика е обективно оправдан/а с оглед на законова цел и средствата за постигане на целта са подходящи и необходими. В този смисъл е Решение № 5848 от 05.06.2023 г. по адм. д. № 9898 / 2022 г. на Върховен административен съд.

В случая липсва сравнение с друго лице, намиращо се в сходно положение, по отношение на оплаквания, свързани със здравословното състояние. Въобще не са събирани доказателства за изясняване на това каква е била целта за възлагане на нови функции на К. след връщане ѝ от майчинство, което да се направи от гледна точка на твърденията в жалбата на К. и соченото от свид. К., че Д. е имал намерение да назначи друго лице.

Вярно, че за твърденията за осъществен тормоз не се изисква сравнение, но същият следва да се основава на конкретен защитим признак. Неправомерният диференциран подход към дадено лице трябва да е обвързан от признак по чл. 4 ЗЗДискр. В този смисъл не е достатъчно да се установи неблагоприятно третиране на определено лице

или лица, а е необходимо да се докаже още, че това неблагоприятно третиране е извършено съзнателно по някой от признаците, очертани в чл. 4 ЗЗДискр, като следва да е налице и пряка причинно-следствена връзка между неблагоприятното отношение, в случая неблагоприятно третиране, и причината за него, която при всички случаи следва да се изразява в признак по цитирания чл. 4 от закона. В случая се сочат за множество нарушения на служебни задължения, извършени от Д., но това е от значение за липсата на управленски качества и не означава автоматично, че се извършва заради определени защитими признаци.

Горепосочените процесуални нарушения, касаещи изясняване на фактическата обстановка и събиране на доказателства, което води до невъзможност за правилното прилагане на материалния закон. В тази връзка допуснатите нарушения са съществени, тъй като възпрепятстват преценката дали е налице осъществен дискриминационен акт.

Горното води до извод за основателност на жалбата, поради което на основание чл. 172, ал. 2, предл. второ АПК оспорваното решение следва да се отмени. Преписка следва да се върне на органа, който да даде необходимите указания за отстраняване нередовността на жалбата и въз основа на това да събере и обсъди необходимите доказателства за установяване на релевантните факти.

По разноските:

С оглед изхода на делото и на основание чл. 143, ал. 1 АПК жалбоподателят има право да му се заплатят направените разноси, които са в размер на 10 лева за държавна такса и 40 лева- възнаграждение за свидетели.

По изложените съображения, съдът

РЕШИ:

ПРЕКРАТЯВА производството в частта спрямо конституираната като заинтересована страна Държавен фонд „Земеделие“.

ОТМЕНЯ Решение № 107 от 14.03.2024 г. по преписка № 71 по описа за 2022 г. на Комисията за защита от дискриминация, Петчленен разширен заседателен състав, в частта, с която е установено, че Д. К. Д., заемал длъжността директор в Дирекция „Противодействие на измамите“ към ДФЗ, е осъществил дискриминация под формата на тормоз по смисъла на чл. 5, вр. § 1, т. 1 ДР на ЗЗДискр. на основата на признаците „пол“ и „лично положение“ спрямо Н. М. К. при упражняване правото на труд, както и в частта за наложената глоба в размер на 250 лева.

ВРЪЩА преписката на Комисия за защита от дискриминацията за ново разглеждане на жалбата, съобразно мотивите на настоящия съдебен акт.

ОСЪЖДА Комисия за защита от дискриминацията да заплати на Д. К. Д. сумата в размер на 50 лева, представляваща направени разноси по делото.

Решението подлежи на обжалване пред Върховен административен съд в 14 – дневен срок от съобщаването му на страните.

Съдия